

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ

Гж 46/05

24.11.2005. година

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Слободана Дражића, председника већа, мр Љубице Јеремић и Власте Јовановић, чланова већа, у правној ствари тужитеље АА, коју заступа адвокатска канцеларија "АБ", против "ББ" и "ВВ", које заступа ВВ, адвокат, ради исплате ауторског хонорара, решавајући о жалби туженог првог реда "ББ", против пресуде Окружног суда у Београду П бр. 40/02-04 од 04.11.2004. године, у седници већа одржаној 24.11.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

Жалба туженог "ББ" СЕ ОДБИЈА те се пресуда Окружног суда у Београду П бр. 40/02-04 од 04.11.2004. године у побијаном усвајајућем делу тужбеног захтева у односу на туженог "ББ" из Београда ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Београду П. бр. 40/02-04 од 04.11.2004. године усвоје је тужбени захтев тужитеље у односу на туженог првог реда "ББ" те је тужени обавезан да тужиљи на име искоришћавања ауторског дела исплати износ од 5.700,00 динара са законском затезном каматом и то на износ од 2.280,00 динара почев од 05.9.1994. године, а на износ од 3.420,00 динара почев од 24.1.1995. године до коначне исплате и да тужиљи на име трошкова парничног поступка исплати износ од 124.000,00 динара.

У односу на туженог другог реда "ВВ" тужбени захтев тужиле је одбијен.

Против цитиране пресуде тужени "ББ" је благовремено изјавио жалбу побијајући пресуду у усвајајућем делу тужбеног захтева као и у погледу одлуке о трошковима спора из свих разлога предвиђених чл. 360. ст. 1. тач. 1., 2. и 3. ЗПП.

Жалба није основана.

Побијана пресуда првостепеног суда је донета без битних повреда одредаба ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности (чл. 372. ст. 2. ЗПП), те је на правилно утврђено чињеничног стање правилно примењено материјално право.

Из утврђења првостепеног суда произилази да је књига "ГГ" аутора ДД и ЋЋ у издању "ББ1" штампана у тиражу од 10.000 примерака од стране штампарије "ЕЕ" 1992. године, а да су издавачи књиге "ББ" и "ВВ", да је уговором који је закључен између "ББ" и ДД под деловодним бројем 04-49иц и то чл. 19. Уговора предвиђено да пошто оставинска расправа о ауторским правима над делима ЋЋ још није завршена аутор ДД потписивањем тог уговора преузима све моралне и материјалне одговорности везане за права покојног ЋЋ везаних за уговорено дело по том уговору те да је сагласан да половина укупног хонорара припада наследницима над делима ЋЋ а у истом уговору је утврђено да аутор ДД се обавезује да на "ББ" пренесе право објављивања књижевног дела "ГГ" где је аутор такође ЋЋ, а паушална накнада је предвиђена у износу од 1.000.000,00 динара за тираж од 20.000 примерака. Даље је утврђено да су овом издању и уговору из 1992. године ауторски хонорар исплаћен у целости и ДД и супрузи покојног ЋЋ ФФ, тако да је сваком аутору припало по 500.000,00 динара бруто износа.

Даље је утврђено да је по Уговору од 23.8.1994. године по објављивању дела "ГГ" коаутора ДД и ЋЋ, а који је закључен између "ББ" и ДД уговорено штампање тиража од укупно 5.000 примерака с тим да се ауторима исплати 6% малопродајне цене од 19,00 динара на дан 05.9.1994. године за тираж од 2.000 примерака и 24.1.1995. године за тираж од 3.000 примерака, с тим да ауторима ДД и наследницима ЋЋ припадне по половина ауторског хонорара. Тираж од 3.000 примерака по овом уговору штампан је од "ЖЖ" док је тираж од 2.000 примерака штампан од стране "ЗЗ". Ауторска накнада по аутору од 6% малопродајне цене од 19,00 динара и то на дан 05.9.1994. године за 2.000 примерака износи 2.280,00 динара а за 3.000 примерака на дана 24.1.1995. године износи 3.420,00 динара. Утврђено је да наследницима ЋЋ није исплаћена накнада ауторска за износ од 2.280,00 динара за тираж од 2.000 примерака који је доспео за наплату сходно закљученом Уговору од 05.9.1994. године, а такође им није исплаћена накнада у износу од 3.420,00 динара која је доспела за исплату 24.1.1995. године а за наведено издање где је аутор такође ЋЋ.

Решењем Првог општинског суда у Београду О. бр. 2043/98 од 09.2.1999. године у оставинском поступку који је вођен иза преминулог ЋЋ бившег из ___ утврђено је да између осталог заоставштину покојног чини имовина која се састоји од права коауторства на роману "ГГ" аутора ДД и ЋЋ, за наследнике ове имовине на основу законског реда наслеђивања оглашена је ћерка оставиоца АА овде тужилца обзиром да

се на рочишту од 09.10.1998. године ФФ супруга оставиоца прихватила наслеђа које јој по наслеђу припада и свој део уступила ћерки оставиоца АА која се на истом рочишту прихватила наслеђа које јој по закону припада и уступљеног јој дела.

Имајући у виду тако утврђено чињеничног стање, које се жалбеним наводима не доводи у сумњу правилно је првостепени суд обавезао туженог првог реда да исплати тужиљи као наследници покојног ЋЋ на име ауторске накнаде износе као у изреци став један првостепене пресуде са каматом од дана доспелости сходно уговору од 23.8.1994. године у смислу чл. 56., 62. и 80. Закона о ауторском праву па наводи жалбе да материјално право није правилно примењено нису основани.

Неосновани су наводи жалбе којима се истиче приговор недостатка активне легитимације на страни тужиље обзиром да је несумњиво утврђено да је тужиља иза покојног ЋЋ искључиви наследник на заоставштини која се састоји од права коауторства на роману "ГГ" чији аутори су ДД и ЋЋ а по уговору закљученом између ДД и туженог првог реда "ББ" од 23.8.1994. године, за које издање подносилац жалбе као издавач није извршио исплату ауторског хонорара тужиљи. Ирелевантни су наводи жалбе којима се указује да је пресудом Вишег суда у Подгорици П. бр. 7/99, обзиром да се наведена пресуда односи на издање из 1999. године у ком као коаутор није био означен ЋЋ а у конкретном случају не несумњиво утврђено да је по уговору од 23.8.1994. године за спорни тираж од укупно 5.000 примерака који је закључе између "ББ" и ДД предвиђено да су коаутори ДД и ЋЋ као и у претходном издању из 1992. године за које је наследницима покојног ЋЋ од стране туженог и исплаћен ауторски хонорар у целости.

Како се ни осталим жалбеним наводима не доводи у сумњу правилност одлуке првостепеног суда зато не стоји жалбени навод да је материјално право погрешно примењено нити је основан из наведених разлога приговор недостатка активне легитимације на страни тужиље, то је жалба одбијена а првостепена пресуда у побијаном усвајајућем делу тужбеног захтева потврђена у смислу чл. 373. ст. 1. тач. 2. ЗПП.

Председник већа – судија,

Слободан Дражић, с.р.

За тачност отправка

ЈК